

змін до діючої податкової системи та ряду нормативно-правових актів, що регулюють діяльність в країні.

Загалом, введення екологічного оподаткування пересувних джерел забруднення та збільшення ставок екологічного податку зі стаціонарних джерел сприятиме зниженню загального рівня природокористування в країні, підвищенню ефективності еколого-економічного управління шляхом екологізації підприємств та галузей економіки в цілому, впровадженням принципів циркулярної економіки, а також призведе до загального перелаштування енергетичного сектору України в бік використання енергії відновлювальних джерел.

Література:

1. Павленко О.В. Актуальні питання забруднення атмосферного повітря. Редакція від 26.04.2021р. Офіційний веб-портал Державної екологічної інспекції України. URL: <https://www.dei.gov.ua/posts/1563> (дата звернення 04.11.2021).
2. Дмитриченко М.Ф., І.В. Гришук, О.К. Гришук, Матейчик В.П., Гришук О.К., Цюман М.П. Методи системного аналізу властивостей автомобільної техніки : навчальний посібник. Київ : НТУ, 2014. 163 с.
3. Волков В.П., Матейчик В.П., Комов П.Б.; Гришук І.В.; Смешек М.; Волкова Т.В.; Цюман М.П. Інтелектуальні системи моніторингу транспорту : монографія. Харків : НТМТ, 2015. 244 с.
4. Дмитриченко М.Ф., Матейчик В.П., Волков В.П., Гришук О.К., Цюман М.П. Програмне забезпечення систем моніторингу транспорту : монографія. Київ : НТУ, 2016. 202 с.
5. Яловий К. Обережно: повітря. 12 фактів про те, чим дихають мешканці Києва. Інформаційне агентство «Interfax-Україна. Ред. Від 09 серп. 2021 р. URL: <https://ua.interfax.com.ua/news/blog/760604.html> (дата звернення 04.11.2021).

СУЧАСНИЙ СТАН СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ В УКРАЇНІ

Чорноока К. В.

студентка

*Івано-Франківського інституту менеджменту
Західноукраїнського національного університету
м. Івано-Франківськ, Україна*

Метою соціальної держави є створення сприятливих умов для життя кожного, використання його талантів і здібностей, забезпечення високого

рівня соціального захисту. У функції держави входить мінімізація соціальної напруги, спричиненої майновою нерівністю, недопущення негативної ринкової діяльності громадян (безробіття, інвалідність), створення ефективної пенсійної системи.

Соціальний захист є важливим елементом, без якого розвинена країна не може функціонувати.

Сфери соціального захисту включають [1]:

- Політика ринку праці;
- Політика заробітної плати;
- Сімейна політика;
- Політика торгів;
- Соціальні послуги для людей похилого віку;
- Боротьба з бідністю;
- Соціальна допомога.

Соціальний захист включає такі елементи:

- Гарантована державою винагорода;
- Підтримка непрацевдатних, малозабезпечених сімей з дітьми;
- Державні гарантії у сферах працевлаштування, навчання та перепідготовки, відшкодування втрат від реформування цін;
- Індикація валютних доходів населення; захист прав споживачів, що здійснюється відповідно до встановлених в країні міжнародних норм і законів.

Соціальний захист населення України – це система взаємопов'язаних з усіма законодавчими і виконавчими рішеннями різних рівнів економічних, правових і соціальних гарантій реалізації найважливіших соціальних прав кожного члена нашого суспільства незалежно від його місця проживання, працевдатності, статі, віку. [2]

Структурно соціальний захист має такі складові:

а) державний соціальний захист – загальна система соціального захисту (обов'язкове державне страхування та державна соціальна допомога);

б) Спеціальний соціальний захист;

в) Додатковий соціальний захист та недержавне соціальне забезпечення (недержавне пенсійне забезпечення та недержавні соціальні послуги). [3]

В Україні спільно з Міжнародною організацією праці сформульовано три українських плани гідної праці, національний соціальний план та цільовий план подолання та запобігання бідності в Україні.

Кінцевою метою соціального захисту є надання можливості кожному члену суспільства, незалежно від соціального походження, національності чи раси, мати можливість вільно розвиватися та реалізувати свій потенціал.

Інша мета – підтримувати соціальну стабільність, тобто запобігати соціальній напруженості через майнову, расову, культурну та соціальну нерівність.

На національному рівні система соціального захисту населення чітко виділяє такі групи питань:

- Недосконалість нормативно-правової бази щодо реформування системи соціального захисту населення;

- Потрібні структурні реформи для програм, спрямованих на підвищення актуальності соціальної допомоги, включаючи скасування пільг, які надаються всім видам громадян, незалежно від їх економічного стану, або, за можливості, встановлення нових процедур надання соціальної допомоги на основі підтвердження доходу;

- Відсутність координації різноманітних програм соціальної допомоги, таких як програми допомоги дітям, житлові субсидії, соціальна допомога сім'ї;

- Складність переходу на єдину систему переказів у рамках багатосхемної системи соціального захисту.

Нинішню ситуацію соціального захисту в Україні можна охарактеризувати так:

- Різноманітні пільги, соціальні виплати та соціальні послуги в Україні безпосередньо передбачені у 58 законах та більше ніж у 120 підзаконних нормативно-правових актів;

- Згідно з чинним законодавством, в Україні існує 120 категорій пільговиків, з яких лише 45 відзначаються за соціальною відзнакою, а 57 за професійною;

- В Україні налічується близько 130 категорій одержувачів різноманітних соціальних виплат, з яких лише 70 категорій – за соціальними ознаками, а 50 – за професійними;

- Усі пільгові категорії можуть користуватися понад 120 видами пільг і понад 60 видами пільг;

- Соціальний захист та соціальне забезпечення є найбільшими статтями видатків у бюджеті – навіть перевищують видатки на медицину та освіту.

Одним словом, слід зазначити, що сучасний розвиток української системи соціального забезпечення потребує комплексного підходу до зміни принципів її побудови, виходячи з ринкової реальності розвитку країни. Соціальні послуги, соціальне спонсорство, стимулювання надання послуг за рахунок прямих бюджетних коштів, залучення коштів недержавних організацій сприятимуть підвищенню соціального рівня країни та покращенню матеріальних умов життя малозабезпечених верств населення.

Література:

1. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1396-2019-%D1%80#Text>
2. <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=377>
3. <https://conF.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2017/06/233.pdf>

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО ОЦІНЮВАННЯ СТАНУ КОРПОРАТИВНОЇ КУЛЬТУРИ ПІДПРИЄМСТВ

Яковчук А. М.

кандидат економічних наук,

доцент кафедри менеджменту

Міжнародного економіко-гуманітарного університету

імені академіка Степана Дем'янчука

м. Рівне, Україна

У процесі економічної діяльності підприємствам періодично необхідно проводити комплексне оцінювання рівня існуючої корпоративної культури. Це дає можливість виявити ті характеристики, компоненти корпоративної культури, які найбільшою мірою перешкоджають зростанню ефективності підприємства, або, навпаки, максимально сприяють цьому. Адже корпоративна культура не тільки регулює взаємовідносини в колективі підприємства, а й впливає на ефективність його діяльності. Результати, отримані в ході комплексного оцінювання рівня корпоративної культури дозволяють вибирати напрями змін в існуючій корпоративній культурі, визначити їх пріоритетність, скласти програму необхідних заходів для їх здійснення. Знання рівня корпоративної культури дозволяє прийняти рішення про її вдосконалення. Отримані в ході оцінювання результати дозволяють судити про зміну корпоративної культури в часі, порівнювати корпоративну культуру декількох підприємств або структурних підрозділів одного великого підприємства. Тому першочергове завдання щодо здійснення аналізу корпоративної культури полягає у створенні загальної концепції аналізу та побудові логічної конструкції процедури аналізу.

Серед дослідників корпоративної культури не припиняються дебати про найкращі способи її оцінювання. Центральне питання полягає в тому, чи має право на застосування кількісний підхід до оцінювання корпоративної культури і чи можна вважати якісний і комплексний підхід єдиним способом «вимірювання» такого складного феномену як корпоративна культура.